

Sygn. akt II C 210/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny, w składzie:

Przewodnicząca: S.S.R. A. M.

Protokolant: staż. N. P.

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa D. A. i R. A.

przeciwko A. K.

o zadośćuczynienie

1. oddała powództwo;

2. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz radcy prawnego G. F. kwotę 2.952,00 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem wynagrodzenia za udzielenie stronie powodowej pomocy prawnej z urzędu.

Sygnatura akt II C 210/17

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 21 marca 2017 roku D. A. i R. A., reprezentowani przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu postanowieniem wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w dniu 5 stycznia 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt II Co 118/16 wnieśli o zasądzenie na swoją rzecz solidarnie od A. K., kwoty 15.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę moralną powstałą na skutek niesłusznego oskarżenia powodów przez pozwanego o popełnienie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., skutkującą wszczęciem i prowadzeniem przeciwko powodom postępowania karnego. Pełnomocnik powodów wniósł również o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu, oświadczając, iż nie zostały one uiszczone ani w całości ani w części.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 25 lipca 2014 roku pozwany złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez powodów przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. wskazując, iż w garażu usytuowanym w Ł. przy ulicy (...), której pozwany był współwłaścicielem, znajdują się rzeczy pochodzące z przestępstwa, co skutkowało wszczęciem dochodzenia, które ostatecznie zostało umorzone. W ocenie powodów, pozwany pomówił powodów, bowiem składając zeznania mające służyć za podstawę dalszych działań organów ścigania, zeznał nieprawdę, działał w sposób złośliwy i w celu zaszkodzenia powodom. Podniesiono przy tym, iż działanie pozwanego naruszyło dobra osobiste powodów, w szczególności ich godność osobistą i naraziło na utratę zaufania lokalnej społeczności, co skutkowało poczuciem głębokiej krzywdy moralnej (pozew k. 2-6).

W toku rozprawy w dniu 5 kwietnia 2018 roku pełnomocnik powodów oświadczył, iż solidarność po stronie powodowej występuje z uwagi na fakt, iż doszło do solidarnego naruszenia dóbr osobistych powodów przez pozwanego.

Sprecyzował również datę początkową żądania w zakresie odsetek, wnosząc o ich zasądzenie od dnia 21 marca 2017 roku (elektroniczny protokół rozprawy z dnia 5 kwietnia 2018 roku).

W toku rozprawy w dniu 5 kwietnia 2018 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując je tak co do zasady jak i co do wysokości (elektroniczny protokół rozprawy z dnia 5 kwietnia 2018 roku).

W piśmie z dnia 5 kwietnia 2018 roku pełnomocnik powodów zmodyfikował powództwo i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwoty po 7.500 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia (pismo procesowe k. 61).

W toku dalszego postępowania stanowiska stron do dnia zamknięcia rozprawy nie uległy zmianie (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 lipca 2014 roku A. K. wraz z E. R. stawili się w Komendzie Miejskiej Policji w Ł. VII Komisariat Policji, gdzie złożyli zawiadomienie, iż na terenie nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), której są współwłaścicielami, a z której to do sierpnia 2013 roku korzystali powodowie, w garażu zostały ujawnione przedmioty niewiadomego pochodzenia takie jak kilka sztuk rowerów, wózki sklepowe z emblematami różnych marketów, latarnie drogowe, tablice rejestracyjne. Pozwany A. K. wskazał, iż podejrzewa, że rzeczy te pochodzą z przestępstwa, zaś związek z nim może mieć R. A. lub jej syn D. A., którzy jako jedyni mieli dostęp do posesji (notatka służbowa k. 1 załączonych akt II Ds. 1528/14, dokumenty k. 2 załączonych akt II Ds. 1528/14).

W związku z powyższym zawiadomieniem, tego samego dnia w godzinach popołudniowych funkcjonariusze policji udali się pod wskazany adres, gdzie zabezpieczyli: wózek sklepowy dziecięcy z emblematem (...), wózek sklepowy z emblematem (...), wózek sklepowy z emblematem (...), lampy drogowe koloru żółtego - 2szt, lampy drogowe koloru czerwonego - 2szt, rower marki W. nr (...), rower marki B. nr (...), rower marki L. nr (...), kosę spalinową (...)nr (...), pilarkę spalinową marki N. nr (...) (...), urządzenie ogrodowe marki A. (...) nr (...), urządzenie ogrodowe marki A. nr (...), kosiarkę spalinową nr (...), tablicę rejestracyjną o wyróżniku (...) (notatka służbowa k. 1 załączonych akt II Ds. (...) protokół zatrzymania rzeczy k. 3-5 załączonych akt II (...)).

Postanowieniem z dnia 15 września 2014 roku(...)K. w Ł. wszczęła dochodzenia w sprawie nieumyślnego paserstwa, do którego doszło w Ł. przy ul. (...), tj. o przestępstwo określone w art. 292 § 2 k.k. (postanowienie k. 10 załączonych akt II Ds. 1528/14).

Po zabezpieczeniu rzeczy należących do powódki przez policję sprawa była szeroko komentowana przez lokalną społeczność. Okoliczni mieszkańcy wygłaszali tezy, że u powodów zostały znalezione przedmioty pochodzące z kradzieży, zaś powodowie zostali oskarżeni o popełnienie przestępstwa kradzieży i przechowywanie przedmiotów z niej pochodzących (zeznania J. K. - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 5 kwietnia 2018 roku czas elektroniczny: 00:17:38 k. 42, zeznania powódki - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 30 lipca 2018 roku czas elektroniczny: 00:07:54 k. 75).

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2014 roku KP VII K. w Ł. umorzyła dochodzenia w sprawie nieumyślnego paserstwa, do którego doszło w Ł. przy ul. (...), tj. o przestępstwo określone w art. 292 § 2 k.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia (postanowienie k. 47 załączonych akt II Ds. 1528/14).

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2015 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej Ł. postanowił przedmioty w postaci wózka sklepowego dziecięcego z napisem (...), wózka sklepowego z napisem (...), wózka sklepowego z napisem (...), lamp drogowych koloru żółtego - 2szt, lamp drogowych koloru czerwonego - 2szt, roweru W. nr (...), roweru B. nr (...), roweru L. nr (...) Ł K. spalinowa (...) nr (...), kosy spalinowej N. nr (...) (...), urządzenia ogrodowego (...) nr (...), urządzenia ogrodowego (...) nr (...) i kosiarki spalinowej nr (...), zwrócić R. A.. Natomiast przedmiot w postaci tablicy rejestracyjnej o wyróżniku EL (...) zwrócić do Urzędu Miasta Ł. – Wydział Komunikacji (postanowienie k. 7-8).

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, zeznaniach powódki i zeznaniach świadka J. K.. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ustaleniu stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na mając na uwadze dyspozycję art. 308 k.p.c.

Oceniając zgromadzony materiał dowodowy, Sąd zakwestionował zeznania pozwanego, który wskazał, iż nie składał zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, a jedynie poinformował o swoich podejrzeniach funkcjonariusza policji przybyłego na teren posesji w związku z koniecznością zabezpieczenia psa. Niniejsze depozycje pozostają w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, to jest z dokumentacją zawartą w aktach o sygnaturze 2 (...), z których w sposób jednoznaczny wynika, iż pozwany A. K. stawiał się na Komisariacie Policji w dniu 21 lipca 2014 roku około godziny 15.00, gdzie złożył wyżej wskazane zawiadomienie, a następnie został przesłuchany w charakterze świadka, czego konsekwencją były dalsze działania organów ścigania, podjęte w dniu 21 lipca 2014 roku, po godzinie 17.00 na terenie nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył co następuje:

Powództwo jest bezzasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Powodowie ostatecznie żądali od pozwanego zadośćuczynienia w kwotach po 7.500,00 zł na rzecz każdego z nich wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 marca 2017 roku w związku z naruszeniem przez pozwanego dóbr osobistych.

Jak wynika z przepisu art. 23 k.c., dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Dobra osobiste to niemajątkowa sfera indywidualnych wartości świata uczuć i stanu życia psychicznego konkretnego człowieka (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 marca 2003 roku, I CKN 100/01, opubl. Legalis; Stanisław Dmowski w pracy zbiorowej pod red. Gerarda Bieńka „Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Komentarz.” Warszawa 2002 rok). Przedstawione w art. 23 k.c. wyliczenie dóbr osobistych ma jedynie charakter przykładowy. Praktyka życia codziennego stale wykształca nowe kategorie dóbr osobistych, co znajduje uznanie w orzecznictwie (tak między innymi Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 15 lipca 2010 roku, I ACa 437/10, OSA w Łodzi 2010 rok, poz.23; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lipca 2009 roku, II PK 311/08, Monitor Prawa Pracy 2010 rok, nr 3, poz.143; Stanisław Dmowski w pracy zbiorowej pod red. Gerarda Bieńka „Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Komentarz.” Warszawa 2002 rok).

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c., ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Zaś, na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. W myśl art. 24 § 2 k.c. poszkodowany może żądać naprawienia na zasadach ogólnych szkody majątkowej, która została wyrządzona na skutek naruszenia dobra osobistego. Z kolei art. 24 § 3 k.c. wskazuje, że przepisy powyższe nie uchybiają uprawnieniom przewidzianym w innych przepisach, w szczególności w prawie autorskim oraz w prawie wynalazczym.

Jak wynika z powyższych rozważań, przesłankami ochrony dóbr osobistych, które muszą być spełnione łącznie, są: istnienie dobra osobistego, zagrożenie lub naruszenie tego dobra, oraz bezprawność zagrożenia lub naruszenia. Pierwsze dwie przesłanki udowodnić musi powód dochodzący ochrony, a pozwany może bronić się, wykazując, że nie działał bezprawnie. Pojęcie bezprawności oznacza ujemną ocenę zachowania się, opartą na sprzeczności tego

zachowania z szeroko pojętym porządkiem prawnym, a więc na sprzeczności z obowiązującymi przepisami ustawy bądź regułami wynikającymi z zasad współżycia społecznego. Natomiast do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych na ogół zalicza się: działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa, wykonywanie prawa podmiotowego, zgodę pokrzywdzonego (ale z zastrzeżeniem uchylecia jej skuteczności w niektórych przypadkach) oraz działania w ochronie uzasadnionego interesu (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 września 2008 roku, II CSK 144/08).

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, wśród nich cześć, podlegają ochronie prawa cywilnego. Na cześć człowieka składa się zarówno dobre imię (strona zewnętrzna) jak i godność (strona wewnętrzna). Naruszenie godności polegać może na znieważeniu kogoś lub innym obraźliwym zachowaniu, natomiast naruszenie dobrego imienia (zniesławienie) polega na pomówieniu o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć tę osobę w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Pod pojęciem czci, czy inaczej dobrego imienia („dobrej sławy”, reputacji) rozumie się także opinię, jaką inni ludzie mają o wartości danego człowieka, a więc jego obraz w oczach osób trzecich. O stwierdzeniu naruszenia czci, która jest oceną jednostki w oczach innych, można mówić dopiero wówczas, gdy dyskredytująca jednostkę wypowiedź dotrze do osób trzecich, zostanie upubliczniona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 18 listopada 2005 roku, sygn. akt IV CK 213/05). Natomiast, przez godność osobistą (cześć wewnętrzną) rozumie się wyobrażenie jednostki o własnej wartości. Przy uwzględnieniu tej podstawowej różnicy, dla stwierdzenia naruszenia godności osobistej nie jest konieczne, aby zarzut sformułowany pod adresem danej osoby był rozpowszechniony, a nawet – by w ogóle dotarł do wiadomości innych osób (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 2005 roku, IV CK 213/05).

Transponując powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż w ocenie Sądu orzekającego w realiach niniejszej sprawy nie doszło do naruszenie czci powodów – dobrego imienia, oraz godności. Przede wszystkim należy wskazać, iż roszczenie strony powodowej nie spełnia podstawowych przesłanek warunkujących zasądzenia odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dobra osobistego określonych w art. 448 k.c. W judykaturze i piśmiennictwie przeważa stanowisko, że przesłanką przyznania świadczeń przewidzianych w art. 448 k.c. (obu roszczeń objętych jego treścią) jest wina sprawcy naruszenia dobra osobistego – zarówno umyślna, jak i nieumyślna,

w tym nawet culpa levissima. Tym samym podstawą tej odpowiedzialności jest nie tylko bezprawne, ale także zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego.

Natomiast w przedmiotowej sprawie powodowie nie wykazali, że doszło do bezprawnego naruszenia ich dobra osobistego powodującego szkodę niemajątkową. W ocenie sądu zawiadomienie organów ścigania o podejrzeniu gromadzenia przez powodów przedmiotów mogących pochodzić z przestępstwa było działaniem, które mieściło się w granicach obowiązującego porządku prawnego. Było ono bowiem dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa a zatem nie było bezprawne i zawinione, a mając na uwadze przedmioty zgromadzone przez powodów na terenie nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), tj. tablice rejestracyjne, lampy drogowe, sklepowe wózki z emblematami różnych sieci handlowych, oraz liczba zgromadzonych rowerów, było zachowaniem słusznym i racjonalnym z obiektywnego punktu widzenia. Zdaniem Sądu pozwany, jak każdy obywatel, który poczuł niepokój gromadzeniem na nieruchomości stanowiącej przedmiot jego współwłasności, przedmiotów, miał prawo do zawiadomienia organów ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. O ewentualnej bezprawności nie świadczy także umorzenie postępowania. Z faktu, że organy ścigania nie podjęły dalszych działań nie należy wywodzić, że doszło do fałszywego zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie. Natomiast sam fakt zawiadomienia o przestępstwie co do zasady nie nosi cech bezprawności. Każdy kto uznaje, że popełnione zostało przestępstwo ścigane z urzędu ma nie tylko prawo lecz społeczny obowiązek zawiadomić o tym organy ścigania (art. 304 § 1 k.p.k.). Tylko więc zawiadomienie, które nie jest realizacją tego obowiązku, a wykorzystaniem wspomnianej instytucji do szkodenia innej osobie, mogłoby zostać uznane za bezprawne. Co do zasady złożenie do organów ścigania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa i złożenie zeznań w charakterze świadka jest działaniem w ramach obowiązującego porządku prawnego. Nie zmienia to faktu, że nawet wówczas takie działanie powinno być rzeczowe, obiektywne, podjęte z należytą ostrożnością i przez osobę uprawnioną, a w przypadku wyrażania ocen i realizacji prawa do krytyki nie powinno wykraczać

poza niezbędną w tym zakresie potrzebę, wynikającą z realizowanych i podlegających ochronie prawnej celów. W judykaturze trafnie przyjmuje się, że zeznanie w charakterze świadka strony w procesie karnym lub cywilnym, jak również złożenie doniesienia do organów ścigania uznać należy za działanie w ramach obowiązującego porządku prawnego. Nieuzasadnione byłoby ograniczenie możliwości wyłączenia bezprawności działania polegającego na złożeniu doniesienia karnego i wniosku o ściganie jedynie do sytuacji, gdy sprawca zarzucanego przestępstwa zostanie prawomocnie skazany (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., sygn. akt III CKN 777/98, Lex nr 51361). E. oparta na braku bezprawności z powodu działania w ramach porządku prawnego nie wchodzi w rachubę tylko wówczas, gdy wykracza poza granice, jakie porządek ten określa. Nie mieści się więc w ramach porządku prawnego niezgodne z prawdą oskarżenie innej osoby przed organami powołanymi do ścigania o popełnienie przestępstwa, a także popieranie takiego skarżenia przed sądem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 1982 r., sygn. akt IV CR 46/81).

W ocenie Sądu, na gruncie ustalonego stanu faktycznego nie sposób uznać aby pozwany składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa a następnie swoje zeznania, działał ze złym zamiarem wobec powodów. W przedmiotowej sprawie nie zostało wykazane bowiem aby pozwany posiadał wiedzy o pochodzeniu zgromadzonych przedmiotów. W tym zakresie onus probandi spoczywał na stronie powodowej, która nie sprostała ciężarowi dowodowemu i nie wykazała w należyty sposób, iż pozwany znał pochodzenie przedmiotów znajdujących się na terenie jego nieruchomości, a gromadzonych przez R. A. i D. A., a tym samym, że jego działanie polegające na złożeniu zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa było działaniem celowo zmierzającym do znieważenia powodów i naruszenia ich godności osobistej. Poza zeznaniami powodki, które zostały zanegowane przez pozwanego, nie zostały zgłoszone żadne wnioski dowodowe na powyższą okoliczność.

Nadto wskazać należy, iż powodowie nie udowodnili również, aby ich udział w dochodzeniu, toczącym się na skutek działania pozwanego, wywołał w stosunku do nich negatywną reakcję ze strony miejscowej społeczności. Strona powodowa nie zdołała także dowieść, iż pozwany rozpowiadał, że to powodowie dokonali kradzieży przedmiotów wśród lokalnej społeczności. Świadek wskazał tylko, że takie postępowanie się toczyło i jaki miało wydźwięk dla otoczenia, ale nie zeznał, że pozwany rozpowiadał jakieś tezy, że to powodowie ukradli zabezpieczone w toku postępowania przygotowawczego rzeczy. Wskazać przy tym należy, że pozwany nie może ponosić odpowiedzialności za to jakie tezy, wypowiedzi, pod adresem powodów formułowane były przez okolicznych mieszkańców.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 stycznia 2003 r., (sygnatura akt sprawy I CKN 1391/00) działanie w ramach porządku prawnego, podjęte w obronie uzasadnionego interesu społecznego, stanowi okoliczność wyłączającą bezprawność działania naruszyciela. Z kolei Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 09.09.2009 r. (sygn. akt I ACa 528/09) stwierdził, że złożenie doniesienia do organów jako działanie w ramach obowiązującego porządku prawnego wyłącza bezprawność działań naruszających dobra osobiste, jeżeli zostało dokonane w granicach określonych tym porządkiem prawnym, to jest pozostaje w zgodzie z obowiązującymi przepisami, jest rzeczowe, obiektywne, podjęte z należyłą starannością.

Konkludując Sąd uznał, iż żądania zgłoszone przez powodów nie znalazły należytego usprawiedliwienia w materiale dowodowym, albowiem brak jest podstaw do stwierdzenia, że działania podejmowane przez pozwanego stanowiły bezprawne naruszenie dóbr osobistych powodów. Tym samym nie można pozwanemu czynić zarzutu z tego faktu, tym bardziej, iż sformułowanie zawarte w jego zeznaniach bezsprzecznie nie szkalowało dobrego imienia powodów i nie miało charakteru obraźliwego. Pozwany wykazał zatem, iż jego działanie nie było bezprawne. Niepodobna bowiem przyjąć, ażeby o naruszeniu dobra osobistego można mówić zawsze wtedy, gdy wywołane zostało uczucie zagrożenia niemajątkowych indywidualnych wartości. W judykaturze i piśmiennictwie, ugruntowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy w pełni podziela, zgodnie z którym ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego musi być oparta na obiektywnej ocenie konkretnych okoliczności i nie może być dokonywana według miary indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta zachowaniem innej osoby (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5

kwietnia 2002 roku, II CKN 953/00; Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 28 sierpnia 1996 roku, I ACr 341/96, OSA 1997 rok, nr 7-8, poz.43).

Wobec powyższego powództwo w niniejszej sprawie należało oddalić w całości jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

W punkcie drugim wyroku, Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze środków Skarbu Państwa Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz ustanowionego z urzędu, pełnomocnika – radcy prawnego G. F. kwotę 2.952,00 zł wraz z należnym podatkiem VAT ustaloną w oparciu o treść § 8 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1715) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powodom z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji.